

stemmelsen om, at det skulde gøres til Pligt for de kommunale Raad hvert Aar at indgive Beretning til Overøvrigheden om, hvorledes Forholdet er ordnet i den paagældende Kommune med Hensyn til Tilshynet med Plejebørn, saa tror jeg ikke, at en saadan Bestemmelse er overskudig. Der kan være og er ogsaa enkelte Steder, hvor man ikke har stænket Spørgsmaalet om Plejebørn den Opmærksomhed, man burde, og derfor tror jeg, at det kan have sin Interesse, at Spørgsmaalet saa at sige holdes aabent derved, at det hvert Aar gøres til en Pligt for de kommunale Raad at modtage en Beretning fra Tilshynet og at indgive Beretning til Overøvrigheden. Det ærede Medlem mente, at det faktisk ikke har nogen Betydning; men Sagen er den, at Overøvrighederne dog have et Tilshyn med de kommunale Raad, og hvis et saadant kommunalt Raad skulde have forsomt sin Pligt, vilde Overøvrigheden kunne formaa det til at baretage den. Jeg tror derfor, at det er ret praktisk, at det er paalagt de kommunale Raad at indgive en saadan Beretning hvert Aar. Ganste vist lægges der mere og mere paa dem; men da der efter Loven skal udfendes et Skema fra Justitsministeriet, er det dog ikke nogen stor Ulejlighed at udfylde det og vedføje de nødvendige Bemærkninger.

Bluhme: Jeg er enig med det ærede Medlem fra Bornholm (M. J. Jensen) i, at Bestemmelsen i Slutningen af § 2 om, at Personer, som nyde Understøttelse af det offentlige Fattigvæsen, ikke maa modtage noget Plejebarn, er af en noget tvivlsom Nytte. Det hænder meget ofte, at særdeles dygtige og stræbsomme Folt søge Hjælp hos Fattigvæsenet og samtidig have Plejebørn. Skulle disse saa tages fra dem? Maaſte endog hvis det kun er forbigaaende Forhold? Det staar jo i Loven, men jeg synes ikke, det bør være nogen, absolut Bestemmelse, naar det maa siges, at i alle andre Henseender ere de paagældende fuldt ud hæderlige og kvalificerede til at paatage sig Børnenes Pleje. Med Hensyn til § 3 skal jeg ligeledes sige, at det forekommer mig at være en mærkelig Udtalelse af den højtærede Justitsminister, at der rundt omkring fra Foreninger, som give sig af med Tilshynet med Plejebørn, er kommet Andragender om, at Sagen maatte blive lagt i Hænderne paa Folt, som ville paatage sig det frivilligt, med den Motivering, at man ellers ikke havde Sikkerhed for, at det vilde blive gjort med tilstrækkelig Omhu, med tilstrækkelig Interesse, Kærlighed og Pligtfølelse. Jeg vil dog sige, at der

gives saa mange forskellige offentlige Tilshyn, der ere lagte i Hænderne paa de kommunale Raads Medlemmer, og jeg tror ikke, man kan sige, at der her i Landet mangler den fornødne Pligtfølelse rundt omkring i de kommunale Raad, saaledes at man kan sige, at disse Hverv ikke blive passede paa en fuldstændig Maade, stont de ere dem paalagte. For saa vidt et Kommunalraad paalægger en enkelt Mand i en Kommune at udføre det Hverv, der her er Tale om, tror jeg ogsaa, at man kan være forvisset om, at det vil blive udført saaledes, at det vil kunne forsvares over for Samfundet i Kraft af den Pligtfølelse, med hvilken sikkert enhver Samfundsborger, der faar et saadant Hverv overdraget, vil søge at udføre det. Det forekommer mig for Resten, at de to Opsat- telse maatte kunne forenes i det Øjeblik, man lod Sogneraadene bestikke en paalidelig Mand til at føre det paagældende Tilshyn samt be- myndigede det til hverligere at bestikke Kvinder, der frivillig maatte onste at paatage sig saadanne Hverv. Saaledes, syntes jeg, maatte begge Ansøkkelse paa en heldig Maade kunne blive forenede, man havde da baade den fornødne Forpligtelse til at udføre et saadant Tilshyn og ogsaa den fornødne Kærlighed til Stede i et saadant Tilshynsraad. Jeg kan altsaa fuldstændig slutte mig til den ærede sidste Tale's Bemærkninger i denne Sag, men vil dog henstille, om dette ikke var en Løsning af Sagen, som i alt Fald kunde fortjene at komme under Overvejelse.

Justitsministeren (Kellermann): Jeg skal først bemærke med Hensyn til § 3, at det, jeg ytrede om den nærmest kun var det, at det var et Spørgsmaal, hvorom der vilde vise sig stor Meningsforskel, hvorvidt man skulde gøre det til et tvungent Ombud at paatage sig dette Tilshyn med Plejebørn eller ikke. De Plejebørnsforeninger, jeg omtalte, have nærmest udtalt sig om, hvilke Forandringer i den bestaaende Lov Er- faringen har vist kunde være ønskelige. Det er det, deres Andragende nærmest har drejet sig om, og i den Retning gif det som sagt ud paa, at for saa vidt den bestaaende Lov lader det være en frivillig Sag, bør man efter deres Formening ikke forandre det, idet de gaa ud fra, at man kunde vente, at det i alt Fald vilde blive bedre, naar det var en frivillig Sag, end naar det var en tvungen Sag; det sidste synes jeg i alt Fald ikke, man kan bestride. Et andet Spørgsmaal er, om man kan saa Tilshynet udført som en frivillig Sag, thi kan man det alle Vegne, mener jeg rigtignok, det er det bedste; det synes jeg ikke, der kan være